

Sygn. VPa 3/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Mariola Mastalerz, SSR del. Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Anna Fijołek

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko U. J., C. K., B. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w W. Oddział Okręgowy w Ł.

o zadośćuczynienie , odszkodowanie i rentę

na skutek apelacji powoda J. B. oraz uczestnika (...) Spółki Akcyjnej

w W. Oddział Okręgowy w Ł.

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy

z dnia 25 lipca 2012r.

sygn. IV P 198/12

1. odrzuca apelację powoda;

2. oddala apelację interwenienta ubocznego;

3. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Tomaszowie Maz. na rzecz pełnomocnika z urzędu radcy prawnego K. O. kwotę 553,00 złotych (pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi J. B. za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 3/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lipca 2009 roku powód J. B. skierowanym przeciwko wniósł o zasądzenie na jego rzecz od J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w T. odszkodowania w kwocie 10.000 złotych za wyrządzone mu krzywdy spowodowane wypadkiem przy pracy. Pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z

wypadkiem przy pracy, 1.000 złotych tytułem kosztów opieki, po 500 złotych począwszy od 1 lipca 2009 roku i na przyszłość tytułem renty na zwiększone potrzeby.

Interwenient uboczny po stronie pozwanego (...) S.A. w W. Oddział w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu.

Z uwagi na śmierć pozwanego J. K. Sąd Rejonowy zawiesił postępowanie w dniu 20 marca 2012 roku, a następnie je podjął z udziałem spadkobierców pozwanego tj. C. K., B. K. i U. J..

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował żądanie i wniósł o zasądzenie na rzecz powoda 12.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, a w pozostałym zakresie cofnął powództwo. Pozwani oraz pełnomocnik interwenienta ubocznego wyrazili zgodę na cofnięcie pozwu w tym zakresie, a w pozostałym zakresie wnieśli o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 roku, wydanym w sprawie IV P 198/12, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Tomaszowie Maz zasądził solidarnie od pozwanych U. J., C. K. i B. K. na rzecz powoda J. B. kwotę 6.500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2009 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, umorzył postępowanie w pozostałej części, przyznał radcy prawnemu K. O. prowadzącemu „Kancelarię Radcy Prawnego K. O.” w T. kwotę 1.800 złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT przewidzianą dla tego rodzaju czynności – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, którą to kwotę nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa, nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego interwenienta ubocznego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony od 1 września 2008 roku do 31 lipca 2009 roku na pełny etat jako operator urządzeń do przecierania drewna.

W dniu 18 maja 2009 roku pracował od godziny 8.30 przy pracach porządkowych. Gdy uprzątał około godziny 8.45 trociny przy ułożonym z desek sztablu, jedna z desek zsunęła się ze stosu i uderzyła powoda w głowę. Powód kontynuował pracę, ale przez godzinę 15.00 z powodu bólu głowy zwolnił się do domu. Deska, która uderzyła powoda w głowę spadła ze sztabla z wysokości około 2 metrów i miała około 2 metry długości i około 2,5 cm grubości. Fizyczną oznaką uderzenia był zdarty naskórek głowy w miejscu uderzenia deską i krew wydobywająca się z rany. Powołany do zbadania zdarzenia zespół powypadkowy ustalił, że powód uległ wypadkowi przy pracy.

W szpitalu powód przebywał na leczeniu od 18 do 21 maja 2009 roku.

W wyniku urazu głowy u powoda rozwinęły się zaburzenia adaptacyjne pod postacią pourazowej nerwicy i prezentuje on objawy zespołu po wstrząśnieniu mózgu – cerebrastenii pourazowej. Istnieje związek przyczynowy zaburzeń stanu psychicznego z urazem, wobec pojawienia się u powoda po urazie głowy zaburzeń kontroli emocji, stanów drażliwości, nadpobudliwości, osłabienia pamięci, skarg somatycznych, bólów i zawrotów głowy, zaburzeń koncentracji uwagi, męczliwość w wykonywaniu zadań zwłaszcza umysłowych, skłonność do niekontrolowanych reakcji emocjonalnych. Powód wymaga leczenia neurologicznego w związku ze schorzeniem neurologicznym w postaci pourazowych bólów głowy w przebiegu nerwicy pourazowej po doznanym urazie głowy. Powód nie może pracować na wysokości, ani przy maszynach w ruchu ze względu na zaburzenia równowagi i zawroty głowy.

Zaburzenia te wywołane urazem głowy w dniu wypadku spowodowały długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 6%.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2011 roku w sprawie IVU 132/10 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie z odwołania J. B. od decyzji (...) Oddział w T. z dnia 26 marca 2010 roku odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził

od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 3.726 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania za 6 % uszczerbku na zdrowiu.

Powodowi przyznane zostało odszkodowanie przez (...) S.A. w kwocie 2.500 złotych z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez (...), stanowiące nadwyżkę ponad świadczenie wypłacone powodowi na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Od czasu wypadku powód nie może normalnie funkcjonować, ma zaburzenia pamięci, żeby o czymś nie zapomnieć musi sobie zapisywać na kartce. Stał się nerwowy, ma zawroty głowy i kłopoty z zasypianiem. Jest bezrobotny bez prawa do zasiłku, od czasu wypadku pracował tylko przez trzy miesiące w ramach prac interwencyjnych.

W zakresie ustalenia konsekwencji zdrowotnych wypadku, stopnia doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu oraz doznanych cierpień fizycznych i psychicznych Sąd Rejonowy oparł się na trzech zgodnych opiniach biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii i neurologii, stanowiących dowody w sprawie IVU 132/10 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. o odszkodowanie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powoda w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 maja 2009 roku.

Sąd I instancji oddalił wniosek pełnomocnika interwenienta ubocznego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa J. C. z dnia 5 listopada 2010 roku załączonej do akt IVU 132/10.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie przepisu art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. Sąd Rejonowy podniósł, że zasada odpowiedzialności pozwanych nie była kwestionowana.

Oceniając zasadność przyznania i wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie Sąd I instancji miał na uwadze, że skutki wypadku odbiły głównie się w sferze psychicznej powoda powodując utrudnienia w codziennym funkcjonowaniu. W wyniku wypadku pojawiły się u powoda zaburzenia objawiające się nadpobudliwością i brakiem koncentracji, osłabieniem pamięci, zawrotami głowy. Zaburzenia te powodują, że powód nie może prowadzić życia jak przez wypadkiem, odczuwa dyskomfort w relacjach interpersonalnych, narażając się na negatywną ocenę w swoim miejscu zamieszkania i odrzucenie przez lokalną społeczność wiejską z powodu swojego „nienormalnego” zachowania. Powód po wypadku stał się bezradny życiowo, zaburzenia powypadkowe utrudniają, a wręcz uniemożliwiają powodowi podjęcie pracy zawodowej i z tego powodu jest na utrzymaniu swojej żony, a jego pomoc w pracy w niewielkim gospodarstwie rolnym ogranicza się do wykonywania prac w polu traktorem. Skutki wypadku mają długotrwały charakter, gdyż nerwica pourazowa powoda wymaga leczenia neurologicznego.

Kierując się wyżej wymienionymi okolicznościami Sąd Rejonowy uznał, że żądanie powoda zadośćuczynienia w kwocie 12.000 złotych, choć co do zasady słuszne, było wygórowane. Zadośćuczynienie powinno przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, której wysokość powinna być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Podsumowując Sąd uznał, iż pozwani powinni uiścić kwotę 6.500 złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną przez powoda krzywdę.

Zdaniem Sądu na wysokość tej kwoty nie może mieć wpływu wysokość odszkodowania zasądzona na rzecz powoda z tytułu uszczerbku na zdrowiu oraz przyznane odszkodowanie z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pracodawcy. Odszkodowania te są wynikiem stwierdzonego u powoda uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy, zaś celem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się pod postacią cierpień fizycznych i psychicznych.

Sąd Rejonowy wskazał, że zasądzona na rzecz powoda kwota 6.500 złotych będzie stanowiła dla niego odczuwalną wartość ekonomiczną, jest dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa i w żadnej mierze nie będzie prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanego. Jednocześnie kwota ta uwzględnia kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i nie jest nadmierna i oderwana od aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Jak chodzi o początek daty płatności odsetek od zadośćuczynienia, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Ugruntowany jest też pogląd, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia należy do roszczeń, których termin spełnienia nie jest określony, a więc zależy od wezwania do zapłaty przez wierzyciela. Pozwany otrzymał odpis pozwu zawierający roszczenie o zadośćuczynienie w dniu 20 lipca 2009 roku i od dnia następnego należało zasądzić odsetki ustawowe za zwłokę.

Wobec cofnięcia powództwa o odszkodowanie z tytułu kosztów opieki i rentę Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w tym zakresie, a o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że w sprawie zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony do nieobciążania zarówno pozwanych jako spadkobierców pierwotnie pozwanego J. K. kosztami zastępstwa procesowego z urzędu strony powodowej, jak i powoda kosztami zastępstwa procesowego interwenienta ubocznego z powodu trudnej sytuacji materialnej powoda.

Ponadto Sąd Rejonowy przyznał pełnomocnikowi powoda ze Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 1.800 złotych na podstawie § 6 pkt 5, § 11 pkt 2 i § 15 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1349 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami powód i interwenient uboczny po stronie pozwanych.

Powód zaskarżył wyrok w części nieuwzględniającej powództwa powyżej kwoty 6.500 złotych. Skarżący zarzucił wyrokowi:

1) obrazę przepisów prawa materialnego – art. 445 § 1 k.c., poprzez błędną wykładnię pojęcia „odpowiedniej sumy” zadośćuczynienia, co skutkowało niesłusznym przyjęciem, że kwota 6.500 złotych przyznana tytułem zadośćuczynienia stanowić będzie dla powoda odczuwalną wartość ekonomiczną i uwzględnia ona kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, podczas gdy kwota ta w żaden sposób nie spełnia przesłanki odpowiedniości w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nierozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, skutkujący pominięciem przy zasądzeniu kwoty zadośćuczynienia niektórych okoliczności determinujących doznaną przez powoda krzywdę oraz zdeprecjonowaniem psychicznych cierpień powoda, a w efekcie niedoszacowanie doznanej przez powoda krzywdy.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej apelacją i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Interwenient uboczny po stronie pozwanego zaskarżył wyrok w punkcie 1w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 4000 złotych, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego - art. 445 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c. i w związku z art. 300 k.p. poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości nie spełniającej kryterium odpowiedniości, bowiem Sąd I instancji nie uwzględnił wypłaty dokonanej przez interwenienta, na poczet zadośćuczynienia, przed wytoczeniem powództwa, co skutkowało także naruszenie art. 805 k.c., 822 k.c. i § 23 o.w.u., powołanego w interwencji;

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. i art. 235 k.p.c. poprzez naruszenie zasady bezpośredniości, a także naruszenia art. 233 k.p.c. – zasady swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opiniach lekarskich wydanych w innej sprawie;

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że kwota wypłacona przez (...) w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej drugiego z pozwanych stanowi odszkodowanie, podczas gdy stanowiła ona zadośćuczynienie.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej podlega odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. jako niedopuszczalna, z uwagi na brak przedmiotu zaskarżenia.

W judykaturze i doktrynie utrwalony jest pogląd, że zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można zatem wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało - w rozumieniu przepisów prawa procesowego - wydane. Chodzi tu zarówno o brak orzeczenia w ogóle, jak i o brak w wydanym orzeczeniu rozstrzygnięcia w określonym przedmiocie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. II PZ 34/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1986 r., III CRN 244/86, OSNCP 1988, poz. 17)..

Tak jest w sprawie niniejszej, skoro zaskarżonym wyrokiem nie rozstrzygnięto o całości powództwa. Należy przypomnieć, że strona powodowa ostatecznie dochodziła zasądzenia od pozwanych tytułem zadośćuczynienia kwoty 12.000zł. Natomiast Sąd Rejonowy zasądził z tego tytułu w punkcie 1 wyroku na rzecz powoda kwotę 6500zł., nie oddalając powództwa w jakimkolwiek zakresie. Umorzenie postępowania zawarte w punkcie 2 wyroku dotyczy cofniętej przez pełnomocnika powoda części powództwa tj. odszkodowania z tytułu kosztów opieki oraz renty, co wprost wynika z uzasadnienia wyroku (punkt 2 wyroku).

Pełnomocnik powoda nie mógł zatem złożyć apelacji w części nieuwzględniającej powództwa o zadośćuczynienie ponad kwotę 6500zł., z uwagi na nieistnienie wyroku w tym zakresie. Brak negatywnego rozstrzygnięcia w wyroku (oddalenia powództwa w tym przedmiocie) skutkuje dla powoda brakiem przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niedopuszczalnością apelacji na podstawie art. art. 370 k.p.c.

W zakresie **apelacji interwenienta ubocznego po stronie pozwanego** należy podnieść, iż słusznym jest zarzut, iż Sąd Rejonowy przy ustalaniu wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia z tytułu wypadku przy pracy winien mieć na względzie wypłaconą mu przez interwenienta ubocznego w imieniu pozwanych z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kwotę 2500zł. Mimo, iż kwota ta była nazwana odszkodowaniem, to nie budzi wątpliwości, iż miała za zadanie naprawić nie tylko szkody o charakterze majątkowym, ale także te o charakterze nie majątkowym. Sąd Rejonowy nie ustalił, aby kwota ta była przeznaczona przez powoda wyłącznie na naprawę szkody o charakterze majątkowym. A skoro tak, to Sąd Rejonowy winien ją uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia.

Nie mniej nawet po zaliczeniu kwoty 2500zł. na poczet należnego powodowi zadośćuczynienia, zasądzona zaskarżonym wyrokiem kwota zadośćuczynienia nie jest wygórowana. Wręcz przeciwnie utrzymana jest nadal na bardzo minimalnym poziomie, biorąc pod uwagę wysokość doznanego przez powoda długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6%, który został ustalony prawomocnym wyrokiem w sprawie IVU 132/10 oraz charakter i rozmiar cierpień powoda. Czyni to bezzasadnymi zarzuty skarżącego naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego tj. art. 445 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c. i w związku z art. 300 k.p.

Sąd Rejonowy nie naruszył także zasady bezpośredniości dowodów tj. ani zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 233 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opiniach lekarskich wydanych w innej sprawie, a mianowicie w sprawie IVU 132/10 z powództwa J. B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Sąd nie podzielił apelacji skarżącego co do naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezpośredniości dowodów wynikającej z przepisów art. 235 k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c. Ma rację pełnomocnik skarżącego, iż zasadą procesu cywilnego jest, że postępowanie dowodowe odbywa się przed sądem orzekającym (art. 235 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednak, że nie jest wyłączona możliwość zaliczenia w poczet materiału dowodowego sprawy dowodów zgromadzonych w innej sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CKN 42/96, OSNC 1997 nr 5, poz. 62), a tym samym nie dochodzi do naruszenia zasady bezpośredniości, o ile strony mają możliwość ustosunkowania się do ich treści i zgłoszenia stosownych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2006 r., I UK 213/05 oraz z dnia 10 listopada 1966 r., II PK 269/66, NP 1967, nr 6). W wyroku z dnia 27 lutego 1997 r., III CKN 1/97 (niepublikowany) Sąd Najwyższy podkreślił, że przeprowadzenie dowodu z akt innej sprawy polega na ujawnieniu treści poszczególnych dokumentów - mających stanowić podstawę ustaleń w sprawie cywilnej - w taki sposób, aby strony mogły ustosunkować się do treści każdego z tych dokumentów i zgłosić stosowne wnioski (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r., I UK 295/11).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy oparł się na opiniach biegłych sądowych przeprowadzonych w innej sprawie IV U 132/10 za zgodą stron. Pełnomocnik interwenienta ubocznego nie oponował przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych sądowych sporządzonych na potrzeby sprawy IV U 132/10, gdyż przyłączył się do wniosku pełnomocnika powoda o załączenie do sprawy akt IV U 132/10 (k. 131 odwrot). Akta sprawy IV U 132/10 zostały załączone do przedmiotowej sprawy celem przeprowadzenia dowodu z wszystkich dokumentów tam zgromadzonych, w tym opinii biegłych sądowych. Pełnomocnik interwenienta ubocznego nie kwestionował tego skoro na rozprawie w dniu 13 lipca 2012r. sam wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa J. C. sporządzonej w sprawie IV U 132/10. Skoro strony miały możliwość zapoznania się z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy IV U 132/10, w tym z opiniami biegłych sądowych i po zapoznaniu z nimi, nie wnosiły o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych w przedmiotowej sprawie, to znaczy że wyraziły zgodę na to, aby Sąd Rejonowy ocenił stan zdrowia powoda, wysokość doznanego uszczerbku, rozmiar cierpień na podstawie opinii sporządzonych w sprawie IV U 132/10. Zgoda stron na takie procedowanie przez Sąd I instancji wyklucza skuteczność podnoszonego dopiero na etapie postępowania odwoławczego zarzutu naruszenia zasady bezpośredniości dowodów. Sąd Rejonowy po dopuszczeniu - za zgodą stron - dowodu z opinii biegłych sądowych w innej sprawie, jest władny dokonać swobodnej oceny tych dowodów w rozstrzyganej sprawie na podstawie art. 233 k.p.c. Sąd I instancji dokonując oceny dowodów nie przekroczył granic zakreślonych treścią art. 233 k.p.c. Wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 6% wynika z opinii biegłych neurologów M. K. oraz B. M. i jest skutkiem uszczerbku neurologicznego jakiego doznał powód na skutek wypadku (przebyty uraz głowy, pourazowe bóle głowy, nerwica pourazowa). Okoliczność, że biegły psychiatra J. C. nie stwierdził żadnego uszczerbku na zdrowiu powoda z punktu widzenia swojej specjalności, nie wyklucza uszczerbku natury neurologicznej, stwierdzonego przez biegłych neurologów. Na marginesie należy zauważyć, że dwóch innych biegłych psychiatrów L. D. i K. G. byli odmiennego zdania niż biegły J. C., gdyż rozpoznali u powoda zaburzenia adaptacyjne skutkujące 6 % długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Trzeba podkreślić, że wszyscy biegli ogół dolegliwości powoda wynikających z wypadku przy pracy łączą z jedną i tą samą pozycją tabeli, a mianowicie 10a. Wynika stad, że schorzenia natury neurologicznej nakładają się tu na schorzenia natury psychiatrycznej i nie da się ich od siebie ściśle oddzielić.

Dodatkowo należy podnieść, że wysokość doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku przy pracy w wysokości 6% wynika z prawomocnego wyroku w sprawie IV U 132/10. Prawomocny wyrok sądowy jest dokumentem urzędowym, a zatem korzysta z domniemania prawdziwości i autentyczności (art. 244&1 k.p.c.). Jeżeli interwenient uboczny zaprzeczał prawdziwości wyroku co do stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda wynikającego z treści tego wyroku, to powinien te okoliczności udowodnić (art. 253 k.p.c.). Skarżący nie sprostał temu obowiązkowi. W toku postępowania nie przejawiał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej, poza wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry J. C. zawartej w aktach sprawy VU 132/10. Ten dokument, będący już przedmiotem oceny w sprawie VU 132/10, nie jest wystarczający do podważenia prawidłowości wyroku wydanego w tej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację interwenienta ubocznego oddalił jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie §15 w zw. z §6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.490)